

δύνατο νὰ ὑποστῆ τὸν θάνατον τοῦ μᾶλλον ἐπιστηθίου φίλου
χωρὶς τὸ παράπαν νὰ συγκινηθῆ.

— Εἶμαι συμφωνότατος.

« Ἀποτρόπαιον τέρας! (Ὁ Ἰερώνυμος ἠπέιλησε τὴν εἰκόνα).
Καὶ ὁμως (ἐξακουλουθῶν τὸ σχόλιόν του) διαφαίνεται μεγάλη
εὐφυΐα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης ταύτης οὐ-
δέποτε θὰ συνεπέβαινον ὅτι ὁ Φουκὲ εἶχε τὴν ἰδιαιτέραν ἐκεί-
νην πανουργίαν, δι' ἣν τοσοῦτον φημίζεται ».

— Δὲν ἔχω εἰκόνας τῶν κυριῶν τῆς οἰκογενείας μου ἐδῶ·
εὐρίσκονται εἰς τὴν ἔπαυλίν μου μετὰ τῶν Βουρβῶνων. Δὲν ἠ-
δυνάμην νὰ ἔχω αὐτὰς ἐδῶ παρὰ τὰ εὐτελεῆ ταῦτα ὑποκει-
μενα!»

Ὁ Φουκὲ ἀγῆρесе τὴν φενάκην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του καὶ
διηυθέτησε διὰ τῶν δακτύλων τὴν κόμην. Ὁ Ἰερώνυμος ἤρχισε
συνομιλῶν μετὰ τῆς Μαρίας καὶ δὲν παρετήρησε τὸ κίνημα
τοῦτο, οὐδ' ὅτι ὁ Φουκὲ ἐξετύλισσε τὰς φλανέλλας ἀπὸ τοῦ
ποδός του ὅπως ἀνεγεθῆ καὶ κλειδώσῃ τὰς θύρας τοῦ δωμα-
τίου. Τοῦτου γενομένου ἀντιμετωπίσας τὸν Ἰερώνυμον εἶπε· «κύ-
ριε Λεγκράνζ, ἐκλείδωσα τὰς θύρας καὶ τοι μὴ ἔχων ἀνάγκην
τοιούτης προφυλάξεως, ἐπειδὴ ἡ οἰκία φυλάττεται στενωῶς καὶ
ἡ φυγή σας εἶνε ἀδύνατος».

Ὁ Ἰερώνυμος ὡς ἦν ἐπόμενον ἐξεπλάγη ἀκούσας ταῦτα καὶ
ἐστράφη πρὸς τὴν Μαρίαν δι' ἐξηγήσει. Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον
διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐστήριξε τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τῆς μαρμαρί-
νης ἐστίας. Ὁ Φουκὲ ἐξηκολούθησε· «κύριε Λεγκράνζ, δὲν εἶμαι
ὁ μαρκήσιος Μπωβίλ, οὐδ' ἄλλος τις βλάξ ἀριστοκράτης. Εἶμαι
ἐν τῶν εὐτελεῶν ὑποκειμένων τῶν στολιζόντων τοὺς τοίχους
τούτους. Τίς, εὐκόλως θ' ἀνακαλύψῃτε ἐὰν μεταχειρισθῆτε τοὺς
ὀφθαλμούς σας. Τί σκέπτεσθε περὶ τοῦ στόματος;

— Δίκαιε Θεέ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰερώνυμος, εἶνε δυνατὸν νὰ
εἴσθε. . . .

— Ὁ Ἰωσήφ Φουκέ;— Ἀὐτοπροσώπως. Ἐπιτρέφατέ μοι νῦν
νὰ σᾶς παρυσιάσω μίαν τῶν σειρηνῶν, ἣν τοσοῦτον γράφικῶς